

V HLUBINÁCH
YORHUNU

PRO HLUBŠÍ ZÁŽITEK SKENUJ!

SVĚDECTVÍ VIGGA SVENSSONA
PŘÍSTAVIŠTĚ SKELDEN, 29. BŘEZNA 1930

VĚZEŇ SLOVA

MÉ BOTY ZVÍŘILY PRACH NA NESPOČTU CEST A TVÁŘE LIDÍ, KTERÉ JSEM BĚHEM SVÉHO BLOUDĚNÍ SVĚTEM POTKAL, SE DÁVNO ROZPLYNULY V MLZE ZAPOMNĚNÍ. POUZE JEDNA JEDINÁ TAM ZŮSTALA, VRYTÁ HLUBOKO DO MÉHO VĚDOMÍ. BYL TO MUŽ ZCELA NEVÝRAZNÉHO ZJEVU, TĚMĚŘ NEVIDITELNÝ V DAVU, AVŠAK JEHO MYŠLENKA VE MNĚ REZONUJE DODNES S JAKOUSI NALÉHAVOSTÍ.

TVRDIL, ŽE NEJSTARŠÍ A NEJSILNĚJŠÍ EMOCÍ LIDSTVA JE STRACH, A NEJSTARŠÍM A NEJSILNĚJŠÍM DRUHEM STRACHU JE STRACH Z NEZNÁMA.

DLOUHÁ LÉTA JSEM SE TÉ TEZI V DUCHU VZPÍRAL.
JAKO ČLOVĚK ODDANÝ LOGICE A ROZUMU JSEM BYL
SKALOPEVNĚ PŘESVĚDČEN, ŽE TEMNÁ ZAKOUTÍ SVĚTA
NEJSOU HROZBOU, NÝBRŽ VÝZVOU K PROZKOUMÁNÍ.
VĚŘIL JSEM, ŽE SVĚTLO POZNÁNÍ DOKÁŽE ROZEHNAT
JAKÝKOLIV STÍN. JAK POŠETILÁ A NAIVNÍ BYLA MÁ
PÝCHA!

UDÁLOSTI POSLEDNÍCH DNŮ MOU RACIONALITU
ROZTRŽÍSTILY NA PRACH. NYNÍ, KDYŽ SE TŘESOUcí
RUKOU SKLÁNÍM NAD TÍMTO PAPIŘEM, SI NEJSEM JISTÝ,
ZDALI JE LIDSKÁ MYSL VŮBEC STAVĚNA NA TO, ABY
CHÁPALA VŠE, CO SE ZA OPONOU REALITY SKRÝVÁ.
JSOU TU ZKRÁTKA VĚCI, KTERÝM NEJSME HODNI
POROZUMĚT!

CHTĚL JSEM VAROVAT I OSTATNÍ, VYKŘÍČET TU HRŮZU
DO SVĚTA, ALE Z JISTÝCH DŮVODŮ MI TO NEBYLO
UMOŽNĚNO. NEZBÝVÁ TEDY NEŽ SE VYZPOVÍDAT
MLČENLIVÉMU DENÍKU. KÉŽ BY SE NAŠEL NĚKDO, KDO
MI POROZUMÍ, BYŤ V HLOUBI DUŠE CÍTÍM, ŽE ONO
TAJEMSTVÍ UŽ NIKDY NEPŘEKROČÍ PRAH TĚTO
MÍSTNOSTI...

VOLÁNÍ ÚTESŮ

NAD PŘÍSTAVNÍM MĚSTEM SE TĚ OSUDNÉ NOCI ROZHOSTILA HUSTÁ, NEPROSTUPNÁ TMA. DĚŠŤ BIČOVAL OKNA V RYTMU TLUKOUČÍHO SRDCE A ZDÁLO SE, ŽE SVĚT VENKU PŘESTAL EXISTOVAT. TÍSNIVÝ KLID MÉHO ATELIÉRU SE VŠAK ROZPLYNUL VE CHVÍLI, KDYŽ DO NĚJ VTRHL STAROSTA HARALD. PROMÁČENÝ NA KOST, S DECHEM, KTERÝ MU S PÍSKOTEM UNIKAL Z PLIC, TAM STÁL JAKO PŘÍZRAK. STAČIL JEDINÝ POHLED DO JEHO TVÁŘE, V NÍŽ SE MÍSIL ČIRÝ DĚS S NALÉHAVOSTÍ, A VĚDĚL JSEM, ŽE MŮJ POKLIDNÝ ŽIVOT PŘÁVĚ SKONČIL. PŘIŠEL MI SDĚLIT ZNEPOKOJIVOU ZPRÁVU.

U YORHUNSKÝCH ÚTESŮ, V ONOM ZRÁDNÉM LABYRINTU SKAL, SE DLE JEHO SLOV ZTRATILA MALÁ RYBAŘSKA LOĎ. KDYŽ NAVÍC DODAL, ŽE K NEŠTĚSTÍ DOŠLO JIŽ PŘED TŘEMI TÝDNY, ZŮSTAL JSEM NA NĚJ JEN NĚMĚ HLEDĚT. NEŠLO MI NA ROZUM, PROČ SE O NĚČEM TAKOVÉM DOZVÍDÁM AŽ TEĎ.

HARALDOV VYHÝBAVÝ POHLED VŠAK BRZY NABÍDL VYSVĚTLENÍ.

PŘIZNAL, ŽE JEHO POZDNÍ PŘÍCHOD BYL DŮSLEDKEM
CHLADNÉHO KALKULU MĚSTSKÉ RADY, KTERÁ SE
Z PODIVNÝCH DŮVODŮ ROZHODLA CELOU ZÁLEŽITOST
UTUTLAT. VYDALA ZÁKAZ PŘIBLÍŽENÍ SE K YORHUNU
POD HROZBOU NEJPŘÍSNĚJŠÍCH TRESTŮ A DOUFALA,
ŽE MOŘE SVÉ TAJEMSTVÍ PROSTĚ POHLTÍ. JENŽE NA
PALUBĚ ZMIZELÉ LODI BYL I HARALDOV SYNOVEC,
A PŘÁVĚ TO PROMĚNILO VYNUCENÉ MLČENÍ V OSOBNÍ,
MUČIVOU RÁNU.

ROZHODL SE TAK PRAVIDLA RADY OBEJÍT. JELIKOŽ SE
ALE HODLAL VYDAT NA ZAKÁZANÉ ÚZEMÍ BEZ
OFICIÁLNÍ PODPORY, POTŘEBOVAL NĚKoho, KDO TY
VODY ZNÁ I POSLEPU. PROTO SE OBRÁTIL NA MĚ!
JAKO KARTOGRAF JSEM MĚL TY SMRTÍCÍ ÚTESY VRYTY
DO PAMĚTI LÉPE, NEŽ KDOKOLI JINÝ. BYL JSEM JEDINÝ,
KDO DOKÁZAL ČÍST V JEJICH NEBEZPEČNÝCH
PROUDECH.

BYLO MI VŠAK JASNÉ, ŽE TAKOVÁ MISE VYŽADUJE
ABSOLUTNÍ UTAJENÍ. A TAK PO DLOUHÉ ODMLCE, KDY
JSEM NA MISKY VAH POLOŽIL STRACH Z TRESTU PROTI
TÍŽE HARALDOVY ZTRÁTY, JSEM NAKONEC PŘIKÝVL...

PEČEŤ MLČENÍ

SVĚTLO JEŠTĚ NEPRORAZILO HUSTOU MLHU, KDYŽ JSEM SE JAKO STÍN VYDAL K ODLEHLÉMU MOLU. POSTUPOVAL JSEM S MAXIMÁLNÍ OPATRNOSTÍ A NEUSTÁLE SE OHLÍŽEL, NEBOŤ JSEM VĚDĚL, ŽE MĚSTSKÁ RADA MÁ OČI A UŠI VŠUDE.

U MALÉHO, NENÁPADNÉHO PLAVIDLA, KTERÉ MĚLO BÝT NAŠÍM ÚTOČIŠTĚM, NA MĚ UŽ ČEKAL STAROSTA HARALD. STÁL TAM S MLADOU VĚDKYNIÍ ASTRID TORNHILD, JEJÍŽ CHLADNÝ, ANALYTICKÝ POHLED NA MNĚ SPOČINUL S JISTÝM OČEKÁVÁNÍM. BYLO ZŘEJMÉ, ŽE JEJÍ PŘÍTOMNOST MÁ V CELÉ ZÁLEŽITOSTI HLUBŠÍ SMYSL.

SOTVA JSME SI ALE STIHLI VYMĚNIT PÁR VĚT, PALUBU PROŘÍZLO HLUBOKÉ ZACHRČENÍ. PATŘILO STARÉMU, ZASMUŠILÉMU NÁMOŘNÍKOVÍ LEIFU LEVANSOVI. UŽ Z DÁLKY JSEM Z NĚJ CÍTIL SILNÝ ODÉR PŘIPOMÍNAJÍCÍ SMĚS TABÁKU, MOŘSKÉ VLHKOSTI A STARÝCH, ZASMRÁDLÝCH LODNÍCH LAN. JAK MĚL VE ZVYKU, ZMĚŘIL SI NÁS POHLEDEM A BEZE SLOVA ZASE ODEŠEL DO KORMIDLOVNY.

NEBYLO ČASU NAZBYT! KAŽDÁ DALŠÍ VTEŘINA BYLA
TIKAJÍCÍ BOMBOU. DOŠLO TAK NA KRÁTKÉ, INTENZIVNÍ
ROZLOUČENÍ S HARALDEM, JEHOŽ POHLED, PLNÝ
NEVYŘČENÉ VDĚČNOSTI, MLUVIL ZA VŠE.
NASTARTOVALI JSME LOĎ A VYDALI SE VSTRČIT
TEMNÝM VODÁM, JEJICHŽ TAJEMSTVÍ JSME MĚLI
ROZLUŠTIT...

ZRÁDNÉ VODY

PLULI JSME V PODIVNÉM BEZČASÍ, KDE SE ZLOVĚSTNÉ TICHO HLADINY SNOUBILO S MLHOU TAK HUSTOU, ŽE BY SE DALA KRÁJET. OČIMA PŘILEPENÝMA K MAPÁM JSEM NEPŘETRŽITĚ KONTROLOVAL NAŠ KURZ.

BRZY JSEM SI VŠAK VŠIML, ŽE ASTRID V TĚ MLÉČNĚ ŠEDI BLEDNE. AČ SE SNAŽILA SVOU INDISPOZICI MASKOVAT SEBEVÍC, MOŘSKÁ NEMOC JI NAKONEC PŘEMOHLA. PODAL JSEM JÍ SVOU TINKTURU Z PELYŇKU A ZAVEDL ŘEČ JINAM. SVĚŘILA SE, ŽE DŘÍVE UČILA BIOLOGII V RODNÉM GRØNDHAVNU, ALE KVŮLI TRAGÉDII ZMIZELÉ LODI SE ROZHODLA STAROSTOVI NABÍDNOUT SVOU POMOC.

NAŠ ROZHOVOR VŠAK NÁHLE UKONČILO PRUDKÉ ŠKUBNUTÍ PLAVIDLA. LEIF ZAČAL PROKLÍNAT NAVIGAČNÍ PŘÍSTROJE A MŮJ VLASTNÍ POHLED POTVRDIL NEMOŽNÉ - STŘELKA KOMPASU SE ZBĚSILE TOČILA DOKOLA! VODA POD NÁMI JAKO BY NÁHLE OŽILA, A DRAVÝ PROUD NÁS ZAČAL NEÚPROSNĚ UNÁŠET K TEMNÝM OBRYSŮM ŮTESŮ, DALEKO OD PLÁNOVANÉ TRASY. LEIF SE MARNĚ SNAŽIL STOČIT KORMIDLO. BEZ ŠANCE!

TO POSLEDNÍ, CO MI UTKVĚLO V PAMĚTI, BYL
OHLUŠUJÍCÍ NÁRAZ TRÍŠTĚNÉHO DŘEVA, A PAK VŠE
POHLTILA CHLADNÁ, ABSOLUTNÍ TMA...

POBŘEŽÍ ČERNÉHO SKLA

MOJE VĚDOMÍ SE VRACELO POMALU, JAKO BY SE PRODÍRALO HUSTÝM DEHTEM. HLAVOU MI PULZOVALA OCHROMUJÍCÍ BOLEST A ŽALUDEK JSEM MĚL JAKO NA VODĚ. NEŽ JSEM VŠAK DOKÁZAL ZVEDNOUT VÍČKA, ZAPLAVILO MĚ RYTMICKÉ ŠUMĚNÍ PŘÍBOJE A OSTRÝ, AŽ POSMĚŠNÝ KŘIK RACKŮ. KDYŽ JSEM KONEČNĚ OTEVŘEL OČI, SPATŘIL JSEM JEN NEKONEČNOU ŠEĎ OLOVNATÉHO NEBE.

MÉ TĚLO BYLO JAKO CIZÍ. S VYPĚTÍM VŠECH SIL JSEM SE PŘEVALIL ALESPŮŇ NA BŘICHO A V TEN MOMENT MĚ ZAMRAZILO! MOJE DLANĚ SE NEDOTKLY PÍSKU, ALE ČERNOČERNÉ PÓROVITÉ HMOTY, KTERÁ V MATNÉM SVĚTLE ODLESKOVALA JAKO SKLO. BYLA PODIVNĚ PODDAJNÁ A SÁLALO Z NÍ NEPŘÍROZENÉ TEPLO, KTERÉ VE MNĚ VZBUZOVALO INSTINKTIVNÍ ODPOR.

KRAJINA NEODPOVÍDALA ŽÁDNÝM ZÁZNAMŮM. JEJÍ BIZARNÍ FORMACE PŮSOBILY AŽ DĚSIVĚ CIZORODÝM, TAKŘKA NADPOZEMSKÝM DOJMEM!

VZPOMÍNKY NA ANOMÁLIE, JEŽ MĚ SEM VRHLY, MĚ DONUTILY POHLÉDNOUT ZPĚT NA MOŘE. IHNED JSEM SÁHL PO KOMPASU, ABYCH SI OVĚŘIL, ZDALI TY PODIVNÉ JEVY POKRAČUJÍ. MÍSTO TOHO JSEM VŠAK NAHMATAL JEN PRÁZDNOU KAPSU. BEZ ORIENTACE A BEZ POSÁDKY JSEM ZŮSTAL ZCELA ODKÁZAN SÁM NA SEBE. JEDINOU NADĚJÍ SE TAK STALA TEMNÁ SILUETA V DÁLCE. BYLA TO STAVBA PŘIPOMÍNAJÍCÍ MAJÁK, AVŠAK JEJÍ ARCHITEKTURA BYLA POKŘIVENÁ, ČNÍCÍ K NEBI JAKO VAROVNÝ PRST. NEMĚL JSEM ALE NA VÝBĚR.

TAJEMSTVÍ MOKRÝCH ZDÍ

KONEČNĚ JSEM STANUL PŘED TÍM ZÁHADNÝM MAJÁKEM, NĚMÝM SVĚDKEM DÁVNÉHO OSÍDLENÍ TOHOTO PODIVNÉHO KUSU PEVNINY. JEHO ZDI VŠAK POKRÝVALY TLEJÍCÍ MOŘSKÉ ŘASY, JAKO BY SE CELÁ STAVBA TEPRVE NEDÁVNO VYNOŘILA Z HLUBIN VLIVEM JAKÉSI BOUŘLIVÉ TEKTONICKÉ ČINNOSTI ČI VULKANICKÉ SÍLY. U PATY VĚŽE MĚ NAVÍC ZAMRAZILO PŘI POHLEDU NA UHLAZENÝ PRUH V HLÍNĚ — STOPU, JAKO BY NĚKDO VLEKL NĚCO TĚŽKÉHO. V TEN MOMENT JSEM TO IHNED PŘISUZOVAL LEIFOVI A ASTRID.

I PŘES NEBEZPEČÍ HROUTÍCÍHO SE SCHODIŠTĚ, KDE SE KAŽDÝ MŮJ KROK MOHL STÁT TÍM POSLEDNÍM, JSEM SE ROZHODL VYSTOUPAT VZHŮRU. NAHOŘE JSEM VYPLAŠIL OBROVSKÉ HEJNO HNÍZDICÍCH RACKŮ, JEJICHŽ KŘÍK MI RVAL UŠI. DLOUHO JSEM MARNĚ PÁTRAL V NEPROSTUPNÉ MLZE A POMALU PŘEJÍZDĚL OČIMA PO ZUBATÉ LINII POBŘEŽÍ, NEŽ SE VÍTR KONEČNĚ OPŘEL DO ŠEDIVÝCH MRAČEN.

TEPRVE V TEN OKAMŽIK SE V DÁLCE ZJEVIL PŘÍZRAČNÝ VRAK LODI, BEZNADĚJNĚ ZAKLÍNĚNÝ MEZI KAMENNÝMI ČELISTMI POBŘEŽÍ. BYLA TO ONA! TA ZTRACENÁ RYBAŘSKÁ LOĎ, KTEROU JSME MĚLI NAJÍT!

CHVĚJÍCÍ SE RUKOU JSEM SI ZAKRESLIL VÝRAZNÉ
VRCHOLKY, OBRYSY ÚTESŮ A POLOHU PLAVIDLA.
TEN NÁKRES BYL MOU JEDINOU NADĚJÍ, JAK SE
V NEHOSTINNÉM BLUDIŠTI ZORIENTOVAL A NALÉZT
CESTU K CÍLI.

KLÍČ K NEZVĚSTNÝM

PŘI SPĚŠNÉM SESTUPU MĚ V ŠERU CHODBY ZARAZIL POHLED NA HROMADU PRÁZDNÝCH BEDEN, KTERÝCH JSEM SI PRVE VŮBEC NEVŠIML. PODLE ČERSTVÝCH OTISKŮ V PRACHU JE SEM MUSEL NĚKDO DOPRAVIT TEPRVE NEDÁVNO - SNAD PŘEŽIVŠÍ POSÁDKA TĚ ZMIZELÉ RYBAŘSKÉ LODI?

MÉ HOREČNATÉ ÚVAHY VŠAK NÁHLE PŘERUŠIL ZVUK BLÍŽÍCÍCH SE KROKŮ, KTERÉ SE ROZLÉHALY TUBUSEM VĚŽE. RYCHLE JSEM SE UKRYL DO STÍNU POD SCHODIŠTĚM A BEZ DECHU SLEDOVAL, JAK DOVNITŘ VPADL VYCHRTLÝ MUŽ S ŠÍLENSTVÍM V OČÍCH A NESROZUMITELNÝM MUMLÁNÍM NA RTECH.

V MŽIKU Z JEDNÉ BEDNY VYTÁHL MASIVNÍ SEKÁČEK A ZLOVĚSTNĚ PŘEJEL PRSTEM PO JEHO OSTŘÍ. V TU CHVÍLI MNOU TRHLO; NAVZDORY ŠPÍNĚ A PROPADLÝM TVAŘÍM SE MI ZDÁLO, ŽE V NĚM POZNAVÁM STAROSTOVA POHŘEŠOVANÉHO SYNOVCE! NEŽ JSEM SE VŠAK STAČIL VZPAMATOVAT, VYBĚHL JAKO SMYSLŮ ZBAVENÝ ZASE VEN.

~~DOŠL~~

DOŠLO MI, ŽE BY MOHL BÝT KLÍČEM K NALEZENÍ
OSTATNÍCH. AČKOLIV KAŽDÝ NERV V MÉM TĚLE KŘÍČEL
VAROVÁNÍM, ROZHODL JSEM SE JEJ SLEDOVAT...

HNÍZDO ŠILENSTVÍ

I PŘES VEŠKERÁ RIZIKA JSEM SE TOMU PODIVÍNOVI DRŽEL V PATÁCH, AŽ MĚ NEVĚDOMKY ZAVEDL DO SVÉHO DOUPĚTE NA SRAZU ÚTESU.

S ÚŽASEM JSEM HLEDĚL NA TO, CO VYBUDOVAL. BYLO TO AŽ DĚSIVĚ PROMYŠLENÉ TÁBOŘIŠTĚ, STRATEGICKY UMÍSTĚNÉ PRO LOV RYB. VŠIML JSEM SI POTRHANÉ SÍTĚ NA SUŠÁKU, Z NÍŽ STÁLE ODKAPÁVALA SLANÁ VODA, A PROVIZORNÍHO PŘÍSTŘEŠKU SEŠITÉHO Z LODNÍ PLACHTY, POD NÍMŽ TRPĚLIVĚ ČEKALO VĚDRO NA ZACHYCENÍ DEŠŤOVKY.

SMUTNÁ PRAVDA NA MĚ VŠAK DÝCHLA Z OHNIŠTĚ. HROMADU PŘIPRAVENÉHO OTOPU TOTIŽ NETVOŘILO NAPLAVENÉ DŘÍVÍ, NÝBRŽ KUSY LODNÍ OBŠÍVKY A ŽEBER. BYLA TO MRAZIVÁ DEMONSTRACE ABSOLUTNÍ BEZNADĚJE. TEN MUŽ SPÁLENÍM SVÉHO PLAVIDLA ZPŘETRHAL POSLEDNÍ VAZBY S DOMOVEM. VYMĚNIL ŠANCI NA NÁVRAT ZA CHVILKOVÉ TEPLA A TÍM SE MLČKY ODSOUDIL K DOŽIVOTNÍMU VYHNANSTVÍ NA TOMTO BOHEM ZAPOMENUTÉM MÍSTĚ.

DO MYSLI SE MI ALE VKRADLA NEODBYTNÁ, TÍŽIVÁ OTÁZKA. KAM SE ZATRACENĚ PODĚL ZBYTEK JEHO POSÁDKY?

ODPOVĚĎ NA SEBE NENECHALA DLOUHO ČEKAT. TEN
PODIVÍN TOTIŽ PŘISTOUPIL K SUDU, O JEHOŽ
OCELOVOU OBRUČ SI ZAČAL BROUSIT SVŮJ SEKAČEK.
SUD BYL CELÝ POTŘÍSNĚNÝ ZASCHLOU KRVÍ. POBLÍŽ
NĚJ SE NACHÁZELO HOTOVÉ RYBÍ POHŘEBIŠTĚ PLNÉ
HLAV, KOSTÍ A VNITŘNOSTÍ — A TAKÉ LIDSKÝCH
OSTATKŮ!

ŽALUDEK SE MI OBRÁTIL NARUBY. PŘEMOHL MĚ DÁVIVÝ
REFLEX A JÁ BEZMOCNĚ VYPRÁZDNIL SVÉ ÚTROBY DO
SLIZKÉHO PODROSTU. S KAŽDÝM STAHEM SVALŮ SE MI
DO MYSLI VPIJELA KRUTÁ PRAVDA - POSÁDKA JE
NENÁVRATNĚ PRYČ A SPOLU S NÍ VLASTNĚ I DŮVOD,
PROČ NÁS SEM STAROSTA HARALD POSLAL...

KOŘIST A KAT

PUD SEBEZÁCHOVY MI VELEL OKAMŽITĚ ZMIZET, ALE HRŮZNÉ DALŠÍ ZJIŠTĚNÍ MĚ PŘIKOVALO K ZEMI. U KŮLU, PŘIPRAVENÁ JAKO DALŠÍ CHOD, BYLA I ASTRID! KDYŽ KANIBAL NA OKAMŽIK ZMIZEL POD PŘÍSTŘEŠKEM, VSADIL JSEM VŠE NA JEDNU KARTU. TEĎ, NEBO NIKDY!

DOBĚHL JSEM K NÍ, ALE MÍSTO ÚLEVY PŘIŠEL ŠOK. BYLA V BEZVĚDOMÍ, VLASY MĚLA SLEPENÉ SRAŽENOU KRVÍ A PRSTY ZKROUCENÉ V KŘEČI, JAKO BY SE BRÁNILA I VE SPÁNKU. ZOUFFALE JSEM RVAL ZA UZLY, JENŽE LANO NASAKLÉ MOŘSKOU VODOU ZTVRDLO V NEPODDAJNÝ KÁMEN.

ZTRATIL JSEM DRAHOCENNÉ VTEŘINY. ZA ZÁDY SE NÁHLE OZVAL NELIDSKÝ ŘEV. KDYŽ JSEM SE OTOČIL A UVIDĚL TU BESTII SE SEKÁČKEM, JAK SE ŘÍTÍ PŘÍMO NA MĚ, MÉ TĚLO TO VZDALO. ZTUHLÝ V ODEVZDANÉM OČEKÁVÁNÍ KONCE JSEM SLYŠEL JEN DUNĚNÍ KRVE V UŠÍCH. VŠE OSTATNÍ JAKO BY PŘESTALO EXISTOVAT, ZBYLA JEN NEZADRŽITELNĚ SE BLÍŽÍCÍ HROZBA...

HROBOVÉ TICHO V MÉ MYSLI NÁHLE PROŘIZLO OSTŘE ZASVIŠTĚNÍ. OZVAL SE TUPÝ, MOKRÝ NÁRAZ A KANIBAL SE S BOLESTIVÝM RYČENÍM SKÁCEL K ZEMI! Z JEHO RAMENE TRČEL OCELOVÝ HROT HARPUNY.

STÁL JSEM TAM JAKO OPAŘENÝ, NESCHOPNÝ POHYBU, ZATÍMCO SE Z PODROSTU VYNOŘIL LEIF. TEN STARÝ MOŘSKÝ VLK NEZAVÁHAL ANI VTEŘINU. JEDNÍM RÁZNÝM TAHEM NOŽE PŘERĪZL POUTA, BEZVLÁDNOU ASTRID SI HODIL PŘES RAMENO JAKO PYTEL MOUKY A ZAVELEL K OKAMŽITÉMU ÚSTUPU.

TEPRVE JEHO KŘIK MĚ PROBRAL Z TRANZU. PŘI ZBĚSILÉM ÚPRKU JSEM SE NAPOSLEDY OHLÉDL NA STĚNAJÍCÍ MONSTRUM, SVÍJEJÍCÍ SE V KALUŽI VLASTNÍ KRVE. NA TOHLE PEKLO PROSTĚ NEMÁM ŽALUDEK!

ZBYTKY NADĚJE

AČKOLIV MĚL NAŠ KAT DOST STAROSTÍ SAM SE SEBOU, HNALI JSME SE PŘES OSTRÁ SKALISKA JAKO ŠTVANÁ ZVĚŘ. ÚTOČIŠTĚ NAM POSKYTL AŽ NÍZKÝ KAMENNÝ PŘEVIS, PÁCHNOUCÍ SOLÍ A TLEJÍCÍMI CHALUHAMI. VYČERPÁNÍM JSEM SE SESUL NA TVRDOU ZEM, ZATÍMCO LEIF MLĚKY ZABALIL TŘESOUcí SE ASTRID DO SVĚHO KABÁTU. BYLA PŘÍLIŠ SLABÁ NA VÍC NEŽ JEN VDĚČNÝ POHLED, KTERÝ SE POMALU ZTRÁCEL V HOUSTNOUCÍCH POLOSTÍNECH NAŠEHO PROVIZORNÍHO ÚKRYTU. KDYŽ MI PAK LEIF TĚŽKOU RUKOU SEVŘEL RAMENO, V TÉ NĚMÉ PODPOŘE JSEM ČETL JASNOU PRAVDU - BEZ NĚJ BY NAŠE ŽIVOTY VYHASLY UPROSTŘED TĚTO BĚSNÍCÍ PUSTINY.

LEIFŮV REZOLUTNÍ POSTOJ, ŽE MUSÍME OSTROV OKAMŽITĚ OPUSTIT, VE MNĚ VYVOLAL VLNU SOUHLASU, KTEROU VŠAK VZAPĚTÍ VYSTRÍDALO MRAZIVÉ ZOUFALSTVÍ. PROZRADIL MI TOTIŽ, ŽE PŘI MARNÉM POKUSU VYMANIT SE Z DRAVÉHO SEVŘENÍ PROUDU, KTERÝ NÁS NEÚPROSNĚ VLEKL PŘÍMO NA SKALNÍ ČELISTI, BYL POŠKOZEN KORMIDELNÍ ŘETĚZ. TENTO TECHNICKÝ KOLAPS UDĚLAL Z NAŠEHO PLAVIDLA JEN NEOVLADATELNÝ VRAK.

V NASTALÉM TICHU, PŘERUŠOVANÉM JEN SVISTEM VĚTRU V PUKLINÁCH SKAL, MI HLAVOU HOREČNATĚ BLESKLA VZPOMÍNKA NA ŠERÝ OBZOR Z VRCHOLU MAJÁKU.

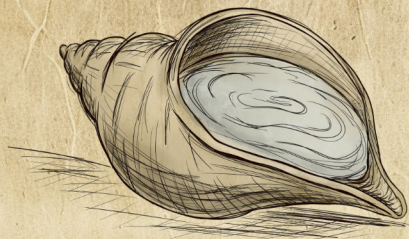
ZEPTAL JSEM SE LEIFA, ZDA BY BYLO MOŽNÉ POUŽÍT KORMIDELNÍ ŘETĚZ Z JINÉHO PLAVIDLA. KDYŽ PŘIKÝVL, VYTÁHL JSEM Z KAPSY SVOU PROVIZORNÍ MAPKU. PRSTEM JSEM UKÁZAL NA MÍSTO, KDE NÁČRT PROTÍNAL LINII POBŘEŽÍ. PRAVĚ TAM TOTIŽ V PŘÍBOJI HNILA ONA RYBAŘSKÁ LOĎ, KTEROU JSEM PŘEDTÍM Z MAJÁKU ZAHLÉDL. BYLA TO NAŠE JEDINÁ ŠANCE, JAK ZÍSKAT POTŘEBNÝ DÍL A UNIKNOUT Z TOHOTO OSTROVA.

LEIF SE TÉ MYŠLENKY CHOPIL S NEOCHVĚJNOU ROZHODNOSTÍ. V JEHO OČÍCH BYL FANATISMUS ČLOVĚKA, KTERÝ ODMÍTÁ PROHRÁT. CHTĚL SE K LODI OKAMŽITĚ VYDAT A MĚ VAROVÁNÍ PŘED SÍLÍCÍ VICHŘICÍ IGNOROVAL. DLE NĚJ JSME BYLI BEZ ZÁSOB A LÉKAŘE PRO ASTRID POUHÝMI ODSOUZENCI K SMRTI. TRVAL NA TOM, ABYCHOM S ASTRID VYČKALI, A S PŘÍSLIBEM BRZKÉHO NÁVRATU NÁHLE VYKROČIL VSTRČIČ ČERNOČERNÉ TRÍŠTI TAM VENKU...

DECH HLUBIN

HODINY NEÚPROSNĚ MÍJELY A LEIF SE Z DEŠTIVÉ CLONY STÁLE NEVRACEL. AČKOLIV NEJSEM ŽÁDNÝ LODNÍ ODBORNÍK, SELSKÝ ROZUM MI NAPOVÍDAL, ŽE POUHÁ VÝMĚNA KORMIDELNÍHO ŘETĚZU NEMŮŽE TRVAT VĚČNOST. ABYCH ZAPLAŠIL NARŮSTAJÍCÍ ÚZKOST, SNAŽIL JSEM SE BÝT UŽITEČNÝ ALESPŮŇ UBOHÉ ASTRID, SE KTEROU JSEM SE STÁLE KRČIL POD SKALNÍM PŘEVISEM. PRŮBĚŽNĚ JSEM V PROUDECH VODY STÉKAJÍCÍCH Z KAMENE NAMÁČEL KUS HADRU A TIŠIL ŽÁR SÁLAJÍCÍ Z JEJÍ PORANĚNÉ HLAVY. I PŘES BOLEST VŠAK V SOBĚ NAŠLA SÍLU K ŠIBENIČNÍMU HUMORU, KDYŽ TRPCE POZNAMENALA, ŽE SI TU NAŠI VÝPRAVU VSKUTKU NÁRAMNĚ UŽIVÁ.

JELIKOŽ NÁM DOŠLY POSLEDNÍ ZÁSOBY, NASTAVIL JSEM NEBESŮM TU NEJVĚTŠÍ MUŠLI, JAKOU JSEM NAŠEL, A SBÍRAL DRAHOCENNOU DEŠŤOVKU. KDYŽ JSEM JI ASTRID PODAL, MONSTRÓZNÍ VELIKOST ONĚ SCHRÁNKY JI ZARAZILA. SOUČASNĚ S TÍM JSEM SE POKUSIL O CHABÝ VTIP, ŽE JSEM SI TEN SUVENÝR Z NAŠEHO „MALEBNÉHO“ POBYTU PROSTĚ NEMOHL ODPUSTIT. JEJÍ NÁSLEDNÝ ÚSMĚV MĚ DOSLOVA ZAHŘÁL U SRDCE...

SOTVA SE VŠAK NAPILA, JEJÍ POHLED SKLOUZL Z VROUBKOVANÉHO POVRCHU LASTURY NA SKALISKA POD NAŠIMA NOHAMA. PRSTY ZAČALA OPISOVAT RÝHY NA MUŠLI A VZÁPĚTÍ PÁTRAT PO STEJNÉM VZORU V ZEMI, JAKO BY HLEDALA DŮKAZ, ŽE TA MRTVÁ SCHRÁNKA V JEJÍCH DLANÍCH A OKOLNÍ PEVNINA MAJÍ SPOLEČNÝ PŮVOD.

POUKÁZALA NA KONTRAST MĚKKÝCH PLOCH A TVRDÉHO VÁPENCE. NA GEOLOGII, KTERÁ SEM NEZAPADALA. A TAKÉ NA ZRÁDNÉ PROUDY, KTERÉ NAS SEM PŘITÁHLY, ABY VZÁPĚTÍ UTICHLY. V TOM, JAK SE VODA ZTRÁCELA V ÚTROBÁCH TĚ MASY, VIDĚLA MRAZIVOU PARALELU S TÍM, JAK V HLUBINÁCH POHLCUJÍ VODU MLŽÍ!

KDYŽ MI S MRTVOLNÝM KLIDEM OZNÁMILA, ŽE NEJSME NA OSTROVĚ, ALE NA NĚČEM ŽIVÉM, PŘISUZOVAL JSEM TO JEN VÁŽNÉMU PORANĚNÍ HLAVY. ALE PAK SE TO STALO! JAKO NA ZAVOLANOU... JAKO BY VYŠŠÍ MOC CHTĚLA POTVRDIT JEJÍ SLOVA! PŘIŠEL NÁHLÝ OTŘES A CELÉ TO MASIVNÍ TĚLESO SE DALO DO POHYBU!

OSIŘELÁ LOĎ

TEN NÁHLÝ POHYB NÁS UTVRDIL V JEDINÉM - MUSÍME TENHLE OSTROV, NEBO CO TO TEDY VLASTNĚ JE, OKAMŽITĚ OPUSTIT. ASTRID, V NÍŽ SE I PŘES ZRANĚNÍ PROBUDILA NEČEKANÁ SÍLA, SE ZAČALA ZVEDAT. POMOHL JSEM JÍ NA NOHY A NABÍDL JÍ RÁMĚ, ABY SE O MĚ MOHLA CELOU VAHOU OPŘÍT. KDYŽ JSME VŠAK VYHLÉDLI VEN, BYLO JASNÉ, ŽE HORŠÍ NAČASOVÁNÍ PŘIJÍT NEMOHLA. ZUŘILA HOTOVÁ MELA. TAK SILNÝ DEŠŤ JSEM NEPAMATOVAL ANI ZE SVÝCH DŘÍVĚJŠÍCH CEST.

NEZBÝVALO NEŽ JEDNAT. ASTRID NAŠTĚSTÍ PŘESNĚ VĚDĚLA, KDE NAŠE LOĎ KOTVÍ, ZATÍMCO JÁ BYL V TOM BĚSNĚNÍ ŽIVLŮ NAPROSTO DEZORIENTOVANÝ. CESTA VŠAK BYLA OČISTEC! PODPÍRAL JSEM JEJÍ ZESLÁBLÉ TĚLO A SPOLEČNĚ JSME ZÁPASILI S PODIVNĚ SLIZKÝM TERÉNEM, KTERÝ POD NÁPOREM DEŠTĚ KLOUZAL JAKO NAMYDLENÝ. ZEMI DÁL PUSTOŠILY OTŘESY, A I KDYŽ UŽ NEBYLY TAK NIČIVÉ, V KOMBINACI S MÝM SPLAŠENÝM ADRENALINEM STAČILY K TOMU, ABY SE MI ZNOVU PODLAMOVALA KOLENA.

JAKO ZÁZRAKEM JSME SE VŠAK JAKO DVĚ HADROVÉ
PANENKY DOPOTÁCELI K ZÁTOCE. VPADLI JSME NA
PALUBU A ZAMÍŘILI ROVNOU DO KORMIDELNY V NADĚJI,
ŽE TAM LEIF NAŠEL ÚKRYT. ALE PO NĚM NEBYLO ANI
VIDU! NERVOZITA VE MNĚ ZNOVU VZPLÁLA - KAM MOHL
ZATRACENĚ ZMIZET, KDYŽ OPRAVOVAL TEN
POŠKOZENÝ ŘETĚZ?

OTEVŘEL JSEM POKLOP DO PODPALUBÍ A NAHLÉDL
DOVNITŘ. NA ZEMI SE POVALOVALY VYTRHANÉ
ČLÁNKY KOVU, COŽ POTVRZOVALO, ŽE TU SKUTEČNĚ
BYL A ZÁVADU ODSTRANIL. TAK KAM MOHL JÍT?! HLAVA
MĚ Z OTÁZEK TŘEŠTILA, A TO JSEM JEŠTĚ NETUŠIL, ŽE
VĚCI NABEROU MNOHEM RYCHLEJŠÍ SPÁD!

POMNÍK Z MASA

ZVENČÍ NÁHLE PRONIKL KŘIK, OSTRÝ A PLNÝ HRŮZY. PATŘIL ASTRID. OKAMŽITĚ JSEM SE VYŘÍTIL NA PALUBU A SPATŘIL JI ZHROUCENOU, S RUKAMA PŘITISKNUTÝMA K ÚSTŮM, JAKO BY SE SNAŽILA ZADRŽET VÝKŘIK, KTERÝ UŽ STEJNĚ ZAZNĚL. TŘÁSLA SE A NEBYLA SCHOPNA SLOVA. JEN ROZECHVĚLÝM GESTEM UKÁZALA K POBŘEŽÍ.

V TOM OKAMŽIKU MI DOŠLA ŘEČ TAKÉ. POHLED, KTERÝ SE OTEVŘEL PŘEDE MNOU, BYL OCHROMUJÍCÍ A ZÁROVEŇ KRUTĚ VÝMLUVNÝ. LEIF BYL MRTVÝ! NEŠLO VŠAK JEN O SMRT SAMOTNOU, NÝBRŽ O JEJÍ PODOBU, ZVRÁCENOU A PONIŽUJÍCÍ, JAKOU DOKÁŽE VYTVOŘIT JEN LIDSKÉ ŠILENSTVÍ. BEZ ZAVÁHÁNÍ JSEM SESKOČIL Z LODI A ROZBĚHL SE K NĚMU, HNANÝ MARNOU NADĚJÍ, ŽE VZDÁLENOST KLAME A REALITA BUDE JINÁ.

S KAŽDÝM KROKEM SE VŠAK NADĚJE ROZPADALA. TĚLO BYLO VZPŘÍMENÉ V NEPŘÍROZENÉ POLOZE. KLEČELO, PODEPŘENÉ HARPUNOU PROBODÁVAJÍCÍ TRUP, JEŽ MU BRÁNILA ZHROUTIT SE NA ZEM. PŘIPOMÍNALO TO GROTESKNÍ POMNÍK, VÝSMĚCH LIDSKÉ DŮSTOJNOSTI...

LEIFOVA TVÁŘ BYLA ZKŘIVENÁ V POSLEDNÍM VÝRAZU
HRŮZY, JAKÝ SI LIDSKÁ MYSL SOTVA DOVEDE
PŘEDSTAVIT.

V TU CHVÍLI NEBYLO POCHYB, KDO ZA TÍM STOJÍ. PO
CELOU DOBU NAŠEHO POBYTU JSME NARAZILI JEN NA
JEDINÉHO VYŠINUTÉHO ČLOVĚKA. PŘAVĚ TOHO,
KTERÉHO LEIF ZASÁHL HARPUNOU DO RAMENE. KRUH
SE UZAVŘEL A OSTROV SI VYBRAL DALŠÍ OBĚŤ...

HLADOVÝ OSTROV

SOTVA JSEM STIHL VSTŘEBAT POHLED NA LEIFOVO ZOHAVENÉ TĚLO, PROŘÍZL DĚŠŤ SÍPAVÝ ZVUK. NEŽ JSEM SE VŠAK STAČIL OTOČIT, SRAZIL MĚ K ZEMI VYZÁBLÝ STÍN. BYL TO TEN TROSEČNÍK! ZRANĚNÝ, ŠÍLENÝ, S OČIMA PLANOUCÍMA ZVÍŘECÍ NENAVIDÍ! ZAKLEKL MĚ. JEHO PRSTY SE MI JAKO ŽELEZNÉ KLEŠTĚ ZARYLY DO HRDLA A Z HNILOBNÝCH ÚST SE LINULO CHRČIVÉ VRČENÍ. SNAŽIL JSEM SE HO ZE SEBE SUNDAT, ALE NEMĚL JSEM NEJMENŠÍ ŠANCI. CÍTIL JSEM, JAK ZE MĚ POSTUPNĚ VYPRCHÁVAJÍ ZBYTKY ADRENALINU A DOCHÁZEJÍ MI SÍLY...

V NEJZAZŠÍ VTEŘINĚ SE Z MLHY VYŘÍTLA ASTRID. S HRDELNÍM VÝKŘIKEM OMOTALA MUŽI KOLEM KRKU TEN POŠKOZENÝ LODNÍ ŘETĚZ A VŠÍ SILOU SE HO POKUSILA STRHNOUT. V TEN MOMENT SE VŠAK „OSTROV“ ZNOVU OTŘÁSL. TENTOKRÁT TO ALE NEBYLO JEN CHVĚNÍ. POVRCH POD NÁMI SE ROZVLNIL JAKO ŽIVÁ TKAŇ!

ASTRID SE PODLOMILA KOLENA A PADLA NAZAD, STÁLE ZAKLESNUTÁ DO NAŠEHO ÚTOČNÍKA. POD NIMI SE NÁHLE ROZEVŘELA BEZEDNÁ, SLIZKÁ PRŮLINA - SNAD DÝCHACÍ OTVOR TĚ NESTVŮRY, SNAD JEJÍ CHŘTÁN. NEŽ JSEM STAČIL VYKŘIKNOUT, DVOJICE SE V TICHOSTI PROPADLA DO ÚTROB ORGANISMU. OTVOR SE S MLASKNUTÍM UZAVŘEL A OTŘESY USTALY.

ZŮSTAL JSEM TAM STÁT JAKO ZKAMENĚLÝ... ŠOK MI NEDOVOLIL ANI DÝCHAT. ANI UŽ NEVÍM JAK, ALE NAJEDNOU JSEM BYL NA PALUBĚ A BEZ JEDINÉHO OHLÉDNUTÍ VYPLUL ZPĚT DO SKELDENU. TEPRVE PAK MI TO DOŠLO... TA MISE MĚ ZLOMILA. VRACÍM SE BEZ HARALDOVA SYNOVCE, BEZ SVÉ STATEČNÉ POSÁDKY A PŘEDEVŠÍM... BEZ CTI.

ZEMĚ POLKLA...

SKELDENŠTÍ SOUDCI

NÁVRAT DO SKELDENU PROBÍHAL VE ZNAMENÍ NAPROSTÉHO FYZICKÉHO I PSYCHICKÉHO VYČERPÁNÍ. PROLÉTL JSEM MĚSTEM JAKO ŠILENEC, PŘIČEMŽ MI BYLO ÚPLNĚ JEDNO, ŽE JSEM V PŘÍSTAVU PRAVDĚPODOBNĚ ANI NEZAJISTIL LOĎ. KAŽDÝ KROK BOLEL, KAŽDÉ ZAKOPNUTÍ MI PŘIPOMÍNALO MOU SLABOST. POTŘEBOVAL JSEM SE ALE CO NEJRYCHLEJI DOSTAT NA RADNICI A PODAT ZPRÁVU O TOM, CO SE STALO. PŘIPADAL JSEM SI JAKO VYDĚŠENÉ DÍTĚ, KTERÉ BĚŽÍ PRO ZÁCHRANU K OTCI. JENŽE MÍSTO ZNÁMÉ HARALDOVY TVÁŘE MĚ V JEHO PRACOVNĚ ČEKAL DALŠÍ MRAZIVÝ ŠOK.

V MÍSTNOSTI SEDĚLO PĚT CIZÍCH MUŽŮ, JEJICHŽ POHLEDY BYLY TVRDÉ A NEÚPROSNÉ. CHLADNĚ MI OZNÁMILI, ŽE STAROSTA SKONČIL V ŽALÁŘI KVŮLI PLÁNOVÁNÍ ZAKÁZANÉ VÝPRAVY K YORHUNSKÝM ŮTESŮM. PRÝ MĚL I KOMPLICE — A JÁ BYL JEDNÍM Z NICH. V TU CHVÍLI SE MI SVĚT ZATOČIL PŘED OČIMA A INSTINKT MI VELEL OKAMŽITĚ ZMIZET. VRHL JSEM SE KE DVEŘÍM, ALE CESTA KE SVOBODĚ SE S HLASITÝM BOUCHNUTÍM UZAVŘELA! DVA STRÁŽNÍ MĚ DOST NEVYBÍRAVĚ ZASTAVILI.

BYL JSEM V PASTI. BEZ KAPKY SÍLY K ODPORU... JEN VZDÁLENĚ JSEM VNÍMAL JEJICH HLASY, KTERÉ MI BEZ ŠPETKY SOUCITU VYMĚŘOVALY TREST ZA USKUTEČNĚNÍ NELEGÁLNÍ PLAVBY A ZA VYVOLÁVÁNÍ PANIKY VE MĚSTĚ. VŠECHNY TY NEPŘEDSTAVITELNÉ HRŮZY, KTERÉ JSEM PŘÁVĚ PROŽIL, SE MI ZNOVU PROMÍTALY PŘED OČIMA JAKO ZLÝ SEN, ZE KTERÉHO SE UŽ NEPROBUDÍM. STÁL JSEM TAM NAPROSTO ZLOMENÝ A SLEDOVAL, JAK SE NADE MNOU DEFINITIVNĚ ZAVÍRAJÍ MŘÍŽE OSUDU.

PAKT S HLUBINOU

SEDÍM V CELE, KDE SE STĚNY POTÍ STEJNÝM SLIZEM
JAKO TA PROKLETÁ PEVNINA. DOZORCI SI MYSLÍ, ŽE
BLOUZNÍM, KDYŽ V NOCI KŘIČÍM A TLUČU DO MŘÍŽÍ. ALE
JÁ VÍM SVÉ. NEJSOU TO JEN SNY.

VÝSLECHY SKONČILY VERDIKTEM: ŠÍLENSTVÍ. PODLE
HLÁŠENÍ HLÍDEK JSEM SE PLAVIL PO PUSTÉM OCEÁNU
BEZ JEDINÉ ZNÁMKY PEVNINY. PRŮ JSEM JEN VRAH,
KTERÝ SI V AGONII VYBAJIL OSTROV, ABY ZAKRYL SVÉ
SELHÁNÍ. NECHÁPOU TO. NEBO NECHTĚJÍ!

TO, ŽE HLADINA ZMLKLA, NEZNAMENÁ KONEC. TEN OSTROV SE JEN ZNOVU NA ČAS PONOŘIL, PŘESNĚ JAKO TO DĚLÁ PO STALETÍ. NEZMIZEL! JEN POD HLADINOU NABÍRÁ SÍLU, ABY ZNOVU OTEVŘEL CHŘTÁN.

VČERA MĚ NAVŠTIVIL JEDEN Z RADNÍCH S OZNÁMENÍM, ŽE ODTUD NIKDY NEVYJDU. PRÝ PRO DOBRO SKELDENU. KDYŽ SE VŠAK JEHO RUKÁV VYHRNUL, KREV MI ZTUHLA V ŽILÁCH. NA JEHO ZAPĚSTÍ SE RÝSOVALA STEJNÁ PÓROVITÁ STRUKTURA, JAKOU MĚL POVRCH ONOHO OSTROVA. TA VĚC UŽ JE MEZI NÁMI!

UŽ CHÁPU, PROČ MĚ VĚZNÍ. CHTĚJÍ MĚ UMLČET. ONI VĚDÍ, CO JE TAM VENKU, A MOŽNÁ S TÍM NESTVŮRNÝM BOŽSTVEM UZAVŘELI SMLOUVU.

A TAK SE MĚ ÚVAHY ZNOVU STAČEJÍ K MYŠLENKCE, ŽE NEJSTARŠÍM DRUHEM STRACHU JE STRACH Z NEZNÁMA. JÁ SE VŠAK NEZNÁMÉHO NEBOJÍM! BOJÍM SE SPÍŠE TOHO, ŽE JSME JEN DALŠÍ VÁRKOU MASA, CO MÁ NA ČAS NASYTIT TO, CO TRPĚLIVĚ VYČKÁVÁ KDESI V HLUBINÁCH YORHUNU...

Tento počín zrealizovala nerozlučná dvojka

Denisy Mařasové a Daniela Mosiurczáka

v letech 2025-2026.

Příběh čerpá z odkazu spisovatele H. P. Lovecrafta,
jehož podoba i citát byly zasazeny do úvodní kapitoly.

Více informací a dalších příběhů najdete na:

www.wilton-moor-comics.cz

